Р Е Ш Е Н И Е
№ 40469

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8502** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. И. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 2, чрез адвокат Н. В. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2364002/03.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – П., с която, на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, на оспорващия е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта му. Твърди, че в акта липсва посочване на нарушената материалноправна разпоредба, а цитирането на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП не индивидуализира конкретното нарушение. Счита, че съдът не може да допълва правните основания на заповедта. Не оспорва управлението на мотоциклета и отразеното служебно прекратяване на регистрацията, но сочи, че не е негов собственик и не е знаел за прекратяването. Посочва, че мотоциклетът е придобит от „Мадара Строй Инвест“ ЕООД с договор от 21.07.2021 г., че му е предоставен за управление и че е бил с поставена регистрационна табела. Поддържа, че нито той, нито собственикът са уведомявани за промяната на регистрационния статус. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2022 г. на Общото събрание на съдиите от

Наказателната колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегии на Върховния административен съд, както и на чл. 14 от Наказателния кодекс (НК), във връзка с чл. 11 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), относно незнанието на фактическите обстоятелства.
Прави искане за отмяна на заповедта и присъждане на разноските.
Ответникът – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – П., чрез процесуален представител оспорва жалбата. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма и процедура и при доказани фактически основания. Сочи, че регистрацията е прекратена на 22.09.2021 г. поради неизпълнение на задължението на приобретателя да регистрира мотоциклета след покупката и че в хипотезата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП законът не предвижда уведомяване на собственика. Счита, че наличието на табела не удостоверява действаща регистрация и че при установеното управление органът действа при обвързана компетентност. Позовава се на преустановителната и превантивната функция на мярката, както и на продължителния период на прекратена регистрация.
Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Административен съд – София-град (АССГ), III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
На 21.07.2021 г. в [населено място] П. Р. е сключил договор за продажба на мотоциклет „Х. Д. Ф. Бой“, с рег. [рег.номер на МПС] и рама № 1HD1GP1156K321978, на „Мадара Строй Инвест“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].
На 03.06.2026 г. около 16:52 ч. Г. И. М. е управлявал посочения мотоциклет в [населено място], [община], по път I-1, в посока от [населено място] към пътен възел „Д.“, пред бензиностанция и газостанция. При проверката е отразено управление на мотоциклета при служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5154819/03.06.2026 г., в който деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП.
На същата дата младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР – П. е издал оспорената Заповед № GPAM-2364002. Като фактическо основание е посочено управлението на мотоциклета при прекратена регистрация, а като основание за прилагане на принудителната административна мярка (ПАМ) – чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП. В разпоредителната част е посочен и чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Със заповедта е приложено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.
При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима – подадена е от адресата на мярката, чиито права са непосредствено засегнати, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП мерките по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи областните дирекции на МВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия, като сред съответните длъжностни лица са включени

младшите автоконтрольори. Със Заповед № 313з-2692/17.12.2025 г. на директора на ОДМВР – П., в сила от 01.01.2026 г., са оправомощени длъжностни лица да прилагат ПАМ по ЗДвП, като в т. I.9 са включени младшите автоконтрольори в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“. От служебна бележка УРИ № 313р-16435/25.08.2026 г. се установява, че към 03.06.2026 г. издателят на заповедта - Б. В. Б. е заемал длъжността младши автоконтрольор I степен в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ на същия сектор. Мястото на проверката е в обслужваната територия на ОДМВР – П.. Оспореният акт е издаден от материално, териториално и персонално компетентен орган и не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК.

Оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Фактическите и правните основания позволяват на адресата да разбере волеизявлението и на съда да извърши проверката за законосъобразност.

Спазването на писмената форма и индивидуализирането на нарушението обаче не изчерпват изискването за законосъобразно административно производство. По чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК органът е длъжен да изясни всички относими обстоятелства и да прецени необходимостта от конкретното ограничение. В заповедта са възпроизведени данните за управлението и прекратената регистрация, последвани от общото посочване на безопасността на движението и преустановяването на нарушенията. Не са обсъдени обстоятелствата, че водачът не е собственик или приобретател на мотоциклета, че регистрационната нередовност произтича от неизпълнение на задължение на друго лице и че при същата проверка са иззети регистрационната табела и свидетелството за регистрация. Липсва преценка какво допълнително преустановително или превантивно действие е необходимо спрямо този водач. Пропускът е съществен, тъй като засяга обстоятелства, които имат пряко значение за съразмерността и целта на административната принуда. Налице е основанието по чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП временно отнемане на СУМПС се прилага на водач, който извън случаите по букви а) – ж) при управление на моторно превозно средство (МПС) е извършил нарушение, за което законът предвижда лишаване от право да управлява МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца за нарушенията, сред които е това по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Последната разпоредба предвижда административно наказание и за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Изискването за действаща регистрация следва от чл. 140, ал. 1 ЗДвП. При прекратена регистрация физическото наличие на регистрационна табела не изпълнява това изискване.

В случая прекратяването е извършено по чл. 143, ал. 15 ЗДвП поради неизпълнение на задължението на приобретателя да регистрира превозното средство в двумесечния срок от придобиването. Представената справка удостоверява отразяването на договора и последващото служебно прекратяване. Жалбоподателят не отрича управлението или регистрационния статус, а оспорва възможността да узнае за него и необходимостта от приложената мярка. Данните установяват обективното управление на мотоциклета при прекратена регистрация. Не е установено регистрацията впоследствие да е възстановена.

Неоснователен е доводът, че липсата на уведомяване сама по себе си изключва действието на служебното прекратяване. За хипотезата по чл. 143, ал. 15 ЗДвП не е предвидено такова уведомяване като условие за настъпването му. Съответстващият ред е уреден в чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркетата, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Тази хипотеза не е включена сред случаите на

уведомяване по ал. 2 на същия член.
Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. разрешава въпрос за административното наказване по чл. 175, ал. 3 ЗДвП при служебно прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП и неуведомяване на собственика. То не се отнася пряко до прекратяване по чл. 143, ал. 15 ЗДвП или до законосъобразността на ПАМ. Също така чл. 14 НК, във връзка с чл. 11 ЗАНН, е относим към преценката за вина в производството по установяване на отговорността. Настоящото производство не замества тази преценка. Посочените норми и тълкувателното постановление не водят сами по себе си до отмяна на заповедта. Обстоятелствата относно собствеността и осведомеността на водача обаче остават отнсими към индивидуалната преценка за необходимостта и съразмерността на ограничението.
Качеството на несобственик не изключва прилагането на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, тъй като нормата е адресирана до водача. Временното отнемане на СУМПС по принцип е годно да предотврати повторно управление в нарушение на закона. Собствеността обаче следва да бъде съобразена с останалите конкретни факти при преценката дали ограничението изпълнява целта си.
Доводът на ответника за обвързаната компетентност също не освобождава административния орган от спазване на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК и не изключва съдебната проверка по чл. 146, т. 5 АПК. Член 172, ал. 3 ЗДвП предвижда изземване на СУМПС със съставянето на АУАН в случаите по чл. 171, т. 1, б. з), но това правило за осъществяване на мярката не отменя изискването по ал. 1 за мотивирана заповед и не създава необорима презумпция, че при всяка фактическа ситуация продължаващата административна принуда е съразмерна. Съдът не определя различен от законовия максимален срок и не замества органа в упражняване на оперативна самостоятелност, а проверява дали приложеното ограничение при установените факти е необходимо за законовата цел. В случая заповедта не съответства на тази цел. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП служат за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения. Те не са наказание за вече извършено деяние. В случая задължението за пререгистриране след придобиването е на собственика, а жалбоподателят не е посочен нито като страна по договора от 21.07.2021 г., нито като приобретател в регистрационната справка. Отнемането на неговото СУМПС не може да осигури изпълнение на чуждото регистрационно задължение. Същевременно от АУАН и справката за водача се установява, че при проверката са иззети табелата и свидетелството за регистрация на конкретния мотоциклет. Тези действия са непосредствено насочени към недопускането му до движение в установеното състояние. Органът не е обосновал защо наред с тях е необходимо жалбоподателят да бъде лишен временно от възможността да управлява и други, надлежно регистрирани МПС до решаване на въпроса за отговорността.
Продължителността на прекратения регистрационен статус не доказва сама по себе си продължителност на управлението от този водач или неговата осведоменост. Твърдението на ответника за продължително ползване на мотоциклета от жалбоподателя не се подкрепя с конкретни данни за период, предходни проверки или уведомяване. Първоначалната регистрация и запазената табела не правят управлението законосъобразно, но имат значение при преценката на твърдението за незнание и на необходимостта от допълнителна административна принуда след установяване на нередовността.
В заповедта не е изложена индивидуална преценка, а общото позоваване на превенция в становището на ответника не отстранява този пропуск. Доказателствената тежест за фактическите основания и изпълнението на законовите изисквания е на административния орган по чл. 170, ал. 1 АПК.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), според която при преценката за административната принуда конкретните факти следва да бъдат съпоставени с преследваната от закона цел, без да се приема автоматична съразмерност на ограничението. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС.
Същият подход е възприет и в Определение № 8549/06.08.2026 г. по адм. дело № 7541/2026 г. на ВАС, VII отделение, относно предварителното изпълнение на мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП при управление от несобственик на МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 ЗДвП.
Необходимостта от конкретна преценка за действителното реализиране на законовата цел е възприета и в практиката на настоящия съдебен състав, обективирана в Решение № 29666 от 24.07.2026 г. по адм. дело № 6891/2026 г., Решение № 26857 от 03.07.2026 г. по адм. дело № 5722/2026 г., Решение № 24172 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4124/2026 г., Решение № 24118 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 5305/2026 г., Решение № 9196 от 09.03.2026 г. по адм. дело № 649/2026 г., Решение № 13436 от 06.04.2026 г. по адм. дело № 2396/2026 г., Решение № 9800 от 12.03.2026 г. по адм. дело № 1095/2026 г., Решение № 24112 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4809/2026 г., Решение № 24104 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4810/2026 г. и Решение № 19488 от 19.05.2026 г. по адм. дело № 3745/2026 г. и др.
При съвкупната преценка на установените обстоятелства ограничаването на възможността на жалбоподателя да управлява МПС надхвърля необходимото за преустановяване на конкретното управление. Неизпълнението на регистрационно задължение от приобретателя, без доказана осведоменост или участие на водача в него и при предприети непосредствени действия спрямо самия мотоциклет, не обосновава допълнителното ограничение в приложените му вид и обхват. При тези факти продължаващото отнемане на СУМПС придобива санкционен ефект преди решаването на въпроса за отговорността. Това е несъвместимо с чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК и с целта на чл. 171 ЗДвП. Налице отменителното основание по чл. 146, т. 5 АПК.
По изложените съображения съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган и в изискуемата форма, но при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Тя следва да бъде отменена на основанията по чл. 146, т. 3 и т. 5 АПК.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК ОДМВР – П. следва да възстанови на жалбоподателя своевременно поисканите и доказани разноски в общ размер на 505,11 евро, от които 500 евро адвокатско възнаграждение, заплатено в брой съгласно договора за правна защита и съдействие от 11.06.2026 г., и 5,11 евро внесена държавна такса.
Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. При преценката по чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във връзка с чл. 144 АПК и критериите по чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата, съдът съобразява предмета на спора и извършената правна защита. Определеното възнаграждение съответства на обема и характера на тази работа. Позоваването на чл. 18 от Наредба № 1 за възнагражденията за адвокатската работа и чл. 63д, ал. 2 ЗАНН е неотносимо към настоящото производство. Размерът на определеното възнаграждение е в съответствие с приложимата разпоредба на чл. 8, ал. 3 от същата наредба.
Така мотивиран, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2364002/03.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи – П..
ОСЪЖДА Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи – П., [населено място], [улица], да заплати на Г. И. М., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], ет. 3, ап. 2, разноски по делото в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).
Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: